

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

SECȚIA A TREIA

DECIZIE

Cererea nr. 28355/08
Grigore PADURARU
contra Republicii Moldova

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a Treia), întrunită la 16 decembrie 2014, într-un Comitet compus din:

Dragoljub Popović, *președinte*,

Kristina Pardalos,

Valeriu Grițco, *judcători*,

și Marialena Tsirlî, *grefier adjunct al Secției*,

Examinînd cererea de mai sus depusă la 29 mai 2008;

Examinînd declarația depusă de către Guvernul pîrît la 15 mai 2014 prin care a solicitat Curții să radieze cererea de pe rol și replica părții reclamante la această declarație;

Deliberînd pronunță următoarea decizie:

FAPTELE ȘI PROCEDURA

Reclamantul, dl. Grigore Paduraru, este un cetățean al Republicii Moldova, născut în 1948 și locuiește în Chișinău. El a fost reprezentat în fața Curții de către dl V. Nicoară, avocat care își desfășoară activitatea în Chișinău.

Guvernul Republicii Moldova (« Guvernul ») a fost reprezentat de către Agentul său, dl. L. Apostol, din cadrul Ministerului Justiției.

Printr-o hotărîre irevocabilă din 7 februarie 2006, Curtea de Apel Chișinău a obligat Consiliul Municipal Chișinău să acorde reclamantului, care deținea funcția de procuror, o locuință de serviciu. La 28 decembrie 2007, reclamantul a demisionat din funcția de procuror. Hotărîrea Curții de Apel Chișinău a rămas neexecutată.

În fața Curții, reclamantul s-a plîns despre neexecutarea hotărîrii în cauză. El a invocat articolele 6 și 13 din Convenție și articolul 1 din Protocolul nr. 1.

Prezenta cauză a fost comunicată Guvernului ca urmare a hotărîrii pilot *Olaru și alții* (nr. 476/07, 22539/05, 17911/08 și 13136/07, 28 iulie 2009).

ÎN DREPT

Printr-o scrisoare din 15 mai 2014, Guvernul a informat Curtea că intenționează să formuleze o declarație unilaterală cu scopul de a soluționa problema ridicată în această cerere. De asemenea, Guvernul a solicitat Curții să radieze cererea de pe rol în conformitate cu articolul 37 din Convenție.

Părțile relevante ale acestei declarații prevăd următoarele:

« (...)

1. Guvernul recunoaște încălcarea drepturilor reclamantului garantate de articolele 6 și 13 din Convenție și de articolul 1 din Protocolul nr 1, ca urmare a neexecutării hotărîrii judecătorești într-un termen rezonabil.

(...)

3. Avînd în vedere cele de mai sus, precum și tangența circumstanțelor prezentei cauze la jurisprudența anterioară, Guvernul propune să plătească reclamantului suma de 4500 (patru mii cinci sute) Euro. Suma respectivă va acoperi orice prejudiciu material și moral, precum și costurile și cheltuielile.

5. (...) De altfel, instanțele judecătorești naționale au acordat locuința socială reclamantului în calitatea sa de procuror (similar cu speța *Olaru c. Republicii Moldova* (satisfacția echitabilă), nr. 476/07, 12 octombrie 2010). Între timp, reclamantul a demisionat din funcția sa și prevederile relevante ale Legii cu privire la procuratură nu i se mai aplică. Guvernul menționează că locuința socială i-a fost acordată temporar pe durata funcției sale. De îndată ce a demisionat din funcție, orice prioritate eventuală în ceea ce privește executarea a încetat să mai existe, iar hotărîrea judecătorească definitivă [pronunțată în favoarea lui] a căzut în desuetudine. (...)

6. Guvernul declară că suma propusă pentru despăgubirea daunelor cauzate (a se vedea paragraful 3 supra), va fi convertită în lei moldovenești la rata aplicabilă la data plății, și scutită de orice taxă care poate fi aplicabilă. Această sumă va fi plătită în termen de trei luni de la data notificării deciziei de către Curte. În cazul neachitării acestei sume în termenul celor trei luni, Guvernul va achita o penalitate la ea, din momentul expirării acelei perioade pînă la data plății, egală cu rata minimă a dobînzii la creditele acordate de Banca Centrală Europeană împrumut a Băncii Centrale Europene, plus trei procente.

7. (...) În concluzie, Guvernul solicită Curții să radieze cererea de pe rol în conformitate cu articolul 37 § 1 litera b) din Convenție. »

Prin scrisoarea parvenită la 4 iulie 2014, reclamantul a informat Curtea că nu este de acord cu termenii declarației unilaterale, deoarece suma propusă ar fi prea mică și că hotărîrea judecătorească rămîne neexecutată. În

ceea ce privește argumentul Guvernului cu privire la pierderea dreptului său la locuința socială, reclamantul a replicat că hotărîrea judecătorească definitivă pronunțată în favoarea sa era foarte clară și nu putea fi interpretată în sensul celor susținute de către Guvern.

Curtea notează că potrivit hotărîrii din 7 februarie 2006, instanțele judecătorești naționale au atribuit reclamantului, în calitate sa de procuror și pentru perioada mandatului său, o locuință de serviciu.

Curtea notează că la 28 decembrie 2007, reclamantul a demisionat din funcția de procuror și că nici o prevedere din hotărîrea din 7 februarie 2006 nu obliga autoritățile administrative să-i acorde o locuință după această dată.

Din aceste motive, Curtea consideră că, începînd cu 28 decembrie 2007, statul nu mai era obligat să-i acorde reclamantului o locuință socială.

Curtea reamintește că în conformitate cu articolul 37 din Convenție, în orice stadiu al procedurii, Curtea poate hotărî scoaterea de pe rol a unei cereri atunci cînd circumstanțele permit să se tragă concluzia enunțată în alineatele a), b) sau c) din paragraful 1 al acestui articol. Articolul 37 § 1 c) îi permite în particular să radieze cererea de pe rol :

«... pentru orice alt motiv, constatat de Curte, continuarea examinării cererii nu se mai justifică ».

De asemenea, Curtea reamintește că, în anumite circumstanțe, poate să radieze cererea de pe rol în conformitate cu articolul 37 § 1 c) în baza unei declarații unilaterale a Guvernului pîrît, chiar dacă reclamantul dorește continuarea examinării cauzei.

În acest sens, Curtea trebuie să examineze declarația în lumina principiilor consacrate în jurisprudența sa, în particular hotărîrea *Tahsin Acar (Tahsin Acar c. Turciei* [MC], nr. 26307/95, §§ 75-77, CEDO 2003-VI ; *WAZA Spółka z o.o. c. Poloniei* (dec.) nr. 11602/02, 26 iunie 2007 și *Sulwińska c. Poloniei* (dec.) nr. 28953/03).

Curtea a stabilit într-un număr de cauze, dintre care unele depuse împotriva Republicii Moldova, practica sa cu privire la plîngerile de încălcare a articolelor 6 § 1 și 13 din Convenție și a articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție ca urmare a neexecutării hotărîrilor judecătorești irevocabile (*Vartic și alții c. Republicii Moldova*, nr. 12674/07, 13012/07, 13339/07, 13355/07 et 13368/07, 20 septembrie 2011).

Avînd în vedere natura concesiilor cuprinse în declarația Guvernului, precum și suma compensației propuse (a se vedea, de exemplu, *Chetruș și 24 alte cereri c. Republicii Moldova* (dec.), nr. 15953/07 și următoarele, 25 ianuarie 2011; *Tudor Peciul și 9 alte cereri c. Republicii Moldova* (dec.), nr. 15279/07 și următoarele, 7 septembrie 2010), Curtea consideră că nu se mai justifică continuarea examinării cererii (articolul 37 § 1 c)).

În plus, în lumina celor de mai sus, și avînd în vedere în special jurisprudența sa clară și bogată la acest subiect, Curtea consideră că

respectarea drepturilor omului garantate de Convenție și Protocoalele sale nu cere continuarea examinării cererii (articolul 37 § 1 *in fine*).

În cele din urmă, Curtea relevă că, în cazul în care Guvernul nu va respecta termenele declarației unilaterale, cererea ar putea fi repusă pe rol în conformitate cu articolul 37 § 2 din Convenție (*Josipović c. Serbiei* (dec.), nr. 18369/07, 4 martie 2008).

Din aceste motive, Curtea, în unanimitate,

Ia act de termenele declarației Guvernului pârît și de modalitățile prevăzute pentru asigurarea respectării obligațiilor asumate;

Decide să radieze cererea de rol în conformitate cu articolul 37 § 1 c) din Convenție.

Marialena Tsirli
Grefier adjunct

Dragoljub Popović
Președinte